

המוזר את הבית פרק רביעי בבא בתרא

סוף סוף כי ח"ל נלכסו לאו שבועה בעי. תימה למאי דמרפס ר"ס בהגוזל קמא (ב"ק דף קו. וס) בשמעתא דהטוען טענת גבב בפקדון דלא מתייבב שבועת שומרין אלא היכא דליכא הודאה במקלט היכי קאמר לאו שבועה בעי אין ח"ל דלא מתייבב שבועה דלדורייהא ואין לומר לאו שבועה בעי

שבועת היסת קאמר דהיכי תיסק ארבעתה דרב בעמס דלחמן דקאמר רב חסדא ליפקד אפילו משבועת היסת ועוד דלמר בפרק כל הנשבעין (שבועות דף מה:) גבי רמי בר חמא ורבא מכלל דתרייהו סברי המפקיד אלל חבירו בעדים אין לריך להחזיר לו בעדים בשטר לריך להחזיר לו בשטר ואין לפרש וריך להחזיר לו בשטר אם אין רוחה לישבע אבל בשבועה נלחמן כי היכי דלא תיסקי דרבא אדרבא דרבא אמר לקמן

דמאימין לומר החזרתי לך במינו דלנכסו דקאמר רבא הלכתא דנשבע וגובה מתנה ואי בשבועת היסת איידי היכי קאמר בעדים ח"ל להחזיר לו בעדים ומאימין לומר החזרתי לך בלא שבועה הא לעולם בעי שבועת היסת ואומר ר"ת דך שבועה דהכא מדרבנן ומתקנה קודם שבועת היסת כמו היחא דהסוכה (כתובות דף פז:) שהיא פרועה דקאמר התם דהויא שבועה דרבנן: **מ"ד** נשבע וגובה כולו לית ליה דרב חסדא. ור"ס

ג' א מ"י פ"ב מה' סבירות הלי יכ סמך עשין פ"ט מ"ט"ז ע"כ ס"י וכו' טעמך ג' נכרם אלפס כ"ה פ"ג דף ק"ג וכתבמות פ"ט דף ק"ב:]

ג' ב מ"י פ"ז מהלכות שמוחן ושקפני ה"י א וי"י מהשבות ונמ"ע סמך עשין פ"ט מ"ט"ז ע"כ ס"י ק"ה סעף ד' (נכרם אלפס כ"ה פ"ט דף ק"ג):

ג' ב ג מ"י פ"ט וסמך עשין פ"ט מ"ט"ז ע"כ וטעמך י"ד ס"י ק"ט סעף ב':

לאו שבועה בעי. בתמיה והשתא אמרת נלחמן בלא שבועה וע"י מיגו לא מליית למיפטריה משבועה ע"י טענתו לקיימה בלא שבועה כדכתיב שבועת ה' תהיה בין שניהם: **לימא בפלוגתא**. הא דרב חסדא: **שטר כים היולא על הימומים**. ראוהן שנתן מעות לשמעון למחלותי סכר וכתב לו שטר כמה

סוף סוף כי אמר ליה נאנכו לאו שבועה בעי ה"ג מאי נאמן *נאמן בשבועה לימא בפלוגתא דהני הנאי דתניא שטר כים היוצא על היתומים דייני גולה אמרי נשבע וגובה כולו ודייני א"י אמרי *נשבע וגובה מחצה ודבולי עלמא אית להו דנהרדעי *ראמרי נהרדעי *דאי עייסקא פלגא מלוה ופלגא פקדון מאי לאו בהא קא מופלגי דמר סבר מצי א"ל שטרך בידי מאי בעי ומר סבר לא (ה) אמרי לא דבולי עלמא אית להו דרב חסדא והכא בהא קמיפלגי דמר סבר אם איתא דפרעיה מימר הוה אמר ומר סבר אימור מלאך המות הוא דאנטיה שלח רב הונא בר אבין המפקיד אצל חבירו בשטר ואמר לו החזרתי לך נאמן ושטר כים היוצא על היתומין נשבע וגובה כולו תרתי שאני התם דאם איתא דפרעיה מימר הוה אמר רבא אמר הלכתא נשבע וגובה מחצה אמר מר זוטרא הלכתא כדדייני גולה א"ל רבינא למר זוטרא הא אמר רבא נשבע וגובה מחצה אמר ליה אנן דדייני גולה איפכא

המפקיד וזמן שמעון והוליה ראוהן ארוס שטר על היתומים לנכסו מהם פקדונו והיתומים טוענין שמה אבינו החזירו לך ח"ל טענת ברי טענו ואילו היה מלוה בעלמא שהלוה ראוהן לשמעון וזמן שמעון כולי עלמא מודו דנשבע ראוהן וגובה כל השטר מן היתומים לית לאבדוהן שום טענה גבי מלוה ולא (ג) מני טעין נאנכו אללא היה נשבע שלא התקבל מן הלוה כלום וכמו שהיה טוענו הלוה אשכחע לי ללא פרעתיך כדאמרין בשבועות (דף מה.) וגבי יתמי ידידה ללא ידעי למיטען טענין להו ונשבע וגובה חובו (ג) וכו' אבל השתא דלא היו כולו מלוה אללא פלגא מלוה ופלגא פקדון כדין כל מעות הנאנוה למחלת סכר דמפרש ואילו הוא דפליגי דייני גולה דמינין שמואל וקרבא ודייני א"י דהיינו ר' אמרי ור' אחי בפ"ק דכנהדרין (דף י"ז ע"ג): נראה בעיני דה"ל זכ"ע אית להו דנהרדעי וכו"פ רבינו מנחל ולא גרס סבריה דמסקלני נמי הכי ס"ל: **דאמרי נהרדעי**. צבצא מניעה בפרק המקבל האי עייסקא

כ"ט ק"ה

הגהות הב"ח

(ב) גבי ומר סבר לא מני אמר ליה שטרך בידי מאי בעי לא דבולי עלמא (ב) רשב"ס דהי שטר כים וכו' ולא הוה מני טעין וכו' (ג) בא"ד וגובה חובו כולו אללא השתא:

דיהיב איניש לחבריה למחלת סכר פלגא הוי מלוה להחתיב באחריות המקבל דהיינו אותו ח"י שטבל מנמו הריחו ופלגא הוי פקדון גביה ואינו חייב באחריותו דך פלגא דקסקיל ממנה מפקיד רווחא והתם מפרש טעמא עבוד רבנן מילתא דליחא ליה ללוה ויחא ליה למלוה דליכא קלת אחריות על זה וקלת על זה ואם נגבב או אבד הכל אין האחד מפסיד הכל אללא בין שניהם והלכך כיון דסתמא דמילתא כן הוא דפלגא הוי מלוה גביה לריך הנותן לקבל עליו תרי טילתי בהפסד הואיל וסקיל פלגא באגר כי היכי דלא להוי רבית מאי דעורח מקבל בפלגא דפקדון משום פלגא דמלוה שהלוה דמאי דמקבל נותן אחריות עליה טפי מפלגא הוי סכר למקבל בצביל טירחא דקטרת בפלגא פקדון או פלגא יקבל הנותן בהפסד ותילתא באגר ומקבל יכול תרי טילתי דהאי דקסקיל מקבל רווחא טפי מפלגא זהו סכר טירחא ואין כאן רבית והכי מפרש באיזהו נשך (ב"מ דף סה:) **מאי לאו**. בפלגא דפקדון קמפלגי דרב חסדא דלמר לעיל נלחמן דפפלגא דמלוה הכל מודין דנשבע וגובה אותו דלפילו אי הוה אבדוהן קיים לא מני טעין החזרתי דלמר ליה שטרך בידי מאי בעי וטענת מיגו ליכא דלפילו אם נלכסו לריך להחזיר דהא מלוה היא גביה הלכך נשבע וגובה כדון הבא ליפרע ממנסי ויתומים אללא בפלגא דהוי פקדון קמיפלגי אבדב חסדא דדייני גולה אמרי נשבע וגובה כולו לא סבירא ליה כרב חסדא דלמר נלחמן אללא אי הוה אבדוהן קיים לא היה נלחמן לומר החזרתי לך ואף על גב דליכא מיגו דטענת אונס משום דח"ל אידך שטרך בידי מאי בעי הלכך נשבע וגובה כולו מן היתומים אפילו פלגא דפקדון ודייני א"י סברי לה כרב חסדא דלילו היה אבדוהן קיים הוה מני למיטען החזרתי לך במינו דהוה מני למימר נאנכו ולא הוי אידך מני למיטען שטרך בידי מאי בעי וטענין נמי הכי בצביל יתמי ומשכבתי יתמי שבועת יורשין דמפרש בשבועות שבועת שלא פקדוה אבא כו' כדמפרש התם הלכך נשבע וגובה מתנה מלוה אללא פלגא פקדון לית ליה: **ה"ג לא דכ"ע אית לכו דרב חסדא ופכא כו'**. דייני גולה סברי בעלמא סבירא לן כרב חסדא דלחמן לומר החזרתי לך אללא גבי יתמי ליכא למימר הכי דכיון דליכא שטרך ביד נותן ואילו לא קטעין פרעתיך חן לא טענין ליתמי דלם איתא דפרעיה מימר הוה אמר בשעת לוחא מיתה והשתא דליכא תרתי שטר ביד הנותן וגם לא לוח בשעת מיתה הלכך נשבע וגובה כו': **דאנסי**. ולא הספיק לזוה: **ספסי**. בתמיה דסתרי אהדי דכיון דלחמן אמאי נשבע וגובה כולו והא מני אבדוהן למיטען החזרתי לך פלגא פקדון ונטעון

אכתי אמאי גובה כולו דמיטען ליתמי נלכסו וי"ל דמלתא דלא סביח היא לן טענין ליתמי דלנכסו קלת אית ליה ואע"ג דלחבוהן הוי מהימן לומר שנלכסו מיהו לא טענין להו מיהו דלמר נשבע וגובה מתנה סבר ללא מני אמר ליה שטרך בידי מאי בעי וטענין להו החזרתי לך אף על גב דלא טענין להו נלכסו כיון דלחבוהן היה מהימן בטענה זו מיגו דאי בעי אמר נלכסו ואין להקשות לרבי אבא דלית ליה מתוך שאינו יכול לישבע משלם אמאי פטרינן להו הא מחויבין הן שבועה ואין יכולין לישבע דלגבי יורשין לא אמרינן מתוך שאינו יכול לישבע משלם כדדרשין בפ' כל הנשבעין (שבועות דף קמ. וס) שבועת ה' תהיה בין שניהם ולא בין יורשין ואם תאמר מרש ושמאל דקאמרי התם אין אדם מוריש שבועה לבניו פי' אין אדם מוריש שיש בו שבועה לבניו אמאי פטורין משלם וי"ל דהא דלחן אדם מוריש הייט דלחן טקקין לא לשבועה ולא לפרעון כדפירש הקונט' התם ואם באין לגבות בשטר אין גובין אבל אם מוחזקין הן ובאין לגבות מהן כי הכא אין מוזילין מהן ופטורין וכן מוכח בהדיא בפ' כל הנשבעין (שם דף מה:) דמשני הא מני ב"ש הוא דלמרי שטר העומד לגבות כגבוי דמי אלנחא בדבר הגבוי אדם מוריש שבועה לבניו: **נשבע** וגובה מחלה. נראה דליתו נשבע על הכל דלמה ישבע במנסי כיון דלחן משלמין לו אללא תלתי הלכך נשבע שבועה שיש לו בידם ואין לו בידם פחות מחתי דלתי ליהוי מרע ליה לדיבוריה כי הויא דשנים אחוזין בצביל (ב"מ דף ק"ג):

דאם איתא דפרע מימר הוה אמר. דוקא הכא שטר על על צמי היה לו להודיעם דפרעו הוא אללא מלוה על פה האמרין דלחן גובה מן היורשין ואפילו הניח קרקעות ואפי' מגדולים אללא כשהודה ומת ח"ל דשמוטוהו ומית בשמתא דהתם לא אמרינן אם איתא דפרע מימר הוה אמר דלחן לו להודיעו כל מה שלוה ופרע כל ימי חייו אללא דוקא הכא שיש שטר כדפירשית: **אמר** רבא הלכתא נשבע וגובה מחלה. ומה שקשה דרבא אדרבא בשבועת פירשתי לעיל ורבי' מפרש ללא קשה ומרי דהכי איתא התם ח"ל פ"ג רבא מני מעלייתא ח"ל שבועת שומרין דחייב רחמנא היכי משכחת לה מתוך שיכול לומר לא היו בעדים מעולם יכול לומר נלכסו דלפקיד ליה בעדים דלפקיד ליה בעדים נמי מתוך שיכול לומר החזרתי לך יכול לומר נלכסו דלפקיד ליה בשטר פירוש כיון דלפקיד ליה בשטר איכא שבועה בנלכסו דלחן אין לומר מתוך שיכול לומר החזרתי לך והיה נלחמן בלא שבועה דהא המפקיד אללא חבירו בשטר לריך להחזיר לו בעדים ומן הדין אפילו בשבועה לא היה נלחמן אי לאו משום דמהימן במינו דלנכסו בשבועה והשתא אין להקשות כלום משם: האמין

רבינו גרשום

סוף סוף כי אמר ליה נאנכתי מי לא צריך שבועה. אגב נמי הכי אמינא מאי נאמן בשבועה: שטר כים היוצא על היתומים כגון מי שנתן לחבירו ממון שרייה למורד שנתן והקין על נותן וכתב לו שטר שכן וכן נתן לו ממון להחזיר שטר וזמן המקבל הורחיק ונתן אותו שטר כים על היתומין ודייני גולה דגרסי בכל התלמוד היינו שמואל וקרבא אמרו נשבע הנותן וגובה כל הקרן שלו אע"פ דיש שטר בידי דהבא ליפרע מן היתומים לא יפרע אלא בשבועה: יתמי עייסקא. דיריב חד פטון לחבירו להחיות שנתין איתו לא הוי כולא פקדון ביד המקבל כולא שרייה רבנן פלגא מלוה ופלגא פקדון ועבוד מלתא דניחא ליה למלוה וניחא ליה ללוה. דאי אמרי' דכולא מלוה ביד המקבל ונגבבה או אבדוהן משלם המקבל כולא כדון מלוה שנכתיב כולא ויא אמרי' דכולא מלוה ביד המקבל ונגבבה או אבדוהן קא מספיד הנותן הכל. ומש"ה פלגא מלוה ביד המקבל דאית ליה למקבל הנאה מיניה משלם פלגא ופלגא פקדון הואיל והנותן אית ליה רוחא מיניה: מאי לאו ברוב חסדא קמיפלגי. דבעא סניחא כר פרעם סרב חסדא לעיל המפקיד אבד חבירו ופטר וכו' ואמר ליה רב חסדא נאמן ודייני גולה לית דרב חסדא דאם איתא דאית להו דרב חסדא לא הוה משלם היתומין אללא פלגא דהיינו מלוה ולא

הפקדון דמנו דאי בעי כמז למימר היתומין נאנכו בירי אבא ואמרי החזירו לך ח"ל ויתמי לית להו לשלם אלא פלגא דמלוה דאהרוהו פלגא דמלוה לא מני משלם דמיהו כנאנכ משום דדייני באחריות החצי. ודייני א"י אית להו דרב חסדא: לא דכ"ע אית להו דרב חסדא. ונאנכ התם אבא אמר דייני גולה דרובה בולא משום דליכא למיסר מינו ולא מצי למשון אבא החזירו דאם איתא דפרעיה אבדוהן מימר דהוה אמר קודם מיתת

פרעתי. ודייני ארעא דירשאל סברי לא יתיבנא ליה אלא פלגא דאכתי איכא למיסר מנו. וראמרת הוה ליה לאבדוהן למיסר. דאיסר פלגא דמות אפיסה בפתאים ולא פצי אסר: תרתי. ליכא למיסר דתרתא דא לרא דאי אמרי' המפקיד אצל חבירו בשטר ואמר לו החזרתי לך נאמן לא אמרי' דשטר כים היוצא על היתומין דרבי כולא משום דהאי עסקא פלגא פקדון ואמרי' מנו. ומשני אמאי גובה כולו דאי איתא וכו': אנן דדייני גולה איפכא

המוכר את הבית פרק רביעי

בבא בתרא

עא

עין משפט
ג' מצוה

שייר לך ע: ונטעון נמי ליתמי: * אמר רבא הלכתא נשבע וגובה מהנה. פלגא מלה אבל פלגא פקדון לא גבי לטענין להו ליתמי אביהם החזיר לך ומשבעתו שבעת יורשין ופטורין והך דלמרינן צ"ל כל השבעתן (שבעות דף מה): אמר רמי בר חמא כמה מעליה הא שמעתא ח"ל רבא מאי מעליה ח"ל עד מכלל

[לעיל סד:]

דכרייהו סבירא להו המפקיד אלל בעדים ח"ל להחזיר לו בשטר בשטר מיהא לריך להחזיר לו בשטר פ"ח וח"ל בעדים והכא פקסוק רבא נשבע וגובה מחלה דמשמע דאין לריך להחזיר לו בעדים כרז חסדא איכא למימר דהאי דקאמר התם מכלל דכרייהו סבירא להו לא קאי אלא להמפקיד את שטר בעדים אבל להמפקיד בשטר לא קאי וח"ל קאי לאו דוקא דהא מדמרי בר חמא דשני לרבא דלמפקיד ליה בשטר איכא למודק דס"ל לרמי בר חמא הכי אבל מושטק רבא ליכא למידק דהאי דשתיק משום דלפי סברת רמי בר חמא דס"ל דלמפקיד בשטר לריך להחזיר לו בעדים ליכא לחקשויי וכו' ומיהו רבא חכמי בקיאי קאי דלא מעליה הייא שמעתא ח"ל דפסיק הלכתא הכא נשבע וגובה מחלה ואין לריך להחזיר לו בעדים: איפכא מתנינן. דייני גולה אמרי נשבע וגובה מחלה דייני נמי כרבא: מתנינן לא את הכור. שבעה ח"ל שאלמר לו לא מה שבתוכה: מוכר דברים והשדה עיכב לעלמו: כמה דברים אמורים. כל הלא מוכר דמתי (ג): במוכר. דאפי' למ"ד מוכר בעין יפה מוכר ה"מ דמה שמפרש במכירתו מוכר הכל ולא עיכב לעלמו כלום ממה שמכר לחבירו כגון המוכר בית

[לעיל סה:]

עכין יד.

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

[לעיל סה:]

האחין שחלקו זכו בשדה זכו בכולה. וח"ל לרב דלמר לעיל (דף סה). יש להן דרך זה על זה משום דמוכר בעין רעה מוכר היכי אמר הכא זכו בכולה כמו גבי מתנה וי"ל הכא לאו משום עין יפה הוא אלא משום דרלוין להסתלק זה מזה ואין משירין לכל אחד אלא הריך לחלקו

איפכא מתנינן לה: מתני *לא את הבור ולא את הגת ולא את השוכר בין הרבין בין ישובין יצריך ליקח לו דרך דברי ר"ע והב"א אינו צריך (ה) יומרה ר"ע בזמן שאמר לו חוץ מאלו שאינו צריך ליקח לו דרך מוכר לאחר ר"ע אומר אינו צריך ליקח לו דרך והב"א צריך ליקח לו דרך *בר"א במוכר אבל בנותן מתנה נותן את כולה האחין שחלקו זכו בשדה זכו בכולה והמחזיק בנכסי הגר החזיק בשדה החזיק בכולה *המקדיש את השדה הקדיש את כולה ר"ש אומר המקדיש את השדה לא הקדיש אלא את החרוב המורכב ואת סדן השקמה: (ג) מאי שנא מוכר ומאי שנא מתנה פירש יהודה בן נקוסא לפני רבי זה פירש וזה לא פירש האי זה פירש וזה לא פירש זה לא פירש וזה לא פירש הוא "אלא זה היה לו לפרש וזה לא היה לו לפרש *ההוא דאמר להו הבו ליה לפלגיא ביתא דמחזיק מאה גולפי אשתכח דהוה מחזיק

מאה ועשרין אמר מר זוטרא מאה אמר ליה מאה ועשרין לא אמר ליה הרב אשי אמר מי לא חנן במה דברים אמורים במוכר אבל בנותן מתנה נותן את כולה אלמא *מאן דיהיב מתנה בעין יפה יהיב המקדיש את השדה הקדיש וכו': אמר רב הונא אע"ג דאמור רבנן *הקונה שני אילנות בתוך של חבירו הרי זה לא קנה קרקע *מכר קרקע ושייר שני אילנות לפניו יש לו קרקע ואפי' לר"ע דאמר מוכר בעין יפה מוכר הני מיילי *גבי בור ודות דלא קא מבחשי בארעא אבל אילנות דקא מבחשי בארעא (ג)

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

אם

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה

עין משפט
ג' מצוה